

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/71/2017
Identifikačné číslo spisu: 1514218129
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1514218129.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom Želetavská 1, 140 92 Praha 4 - Michle, Česká republika, IČO: 649 48 242, organizačná zložka: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Šancová 1/A, 813 33 Bratislava, IČO: 47 251 336, proti žalovaným: 1/ DAVICOR, a.s., so sídlom Páričkova 18, 821 08 Bratislava, IČO: 43 987 915 a 2/ H. Q., nar.: XX.XX.XXXX, bytom T. P. XX, XXX XX W. W., o zaplatenie 203.000,- Eur s príslušenstvom a iné, vedenom na Okresnom súde Bratislava V, pod sp. zn. 1CbZm/533/2014, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu Bratislave zo dňa 7. septembra 2016, č. k. 3CoZm/5/2016-130, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného 2/ o d m i e t a .

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V rozsudkom zo dňa 3. novembra 2015, č. k. 1CbZm/533/2014-107, rozhodol, že zmenkový platobný rozkaz zo dňa 16. septembra 2014, č. k. 4Zm/251/2014-16 (ďalej len „zmenkový platobný rozkaz“), sa ponecháva v platnosti. Obsahom zmenkového platobného rozkazu bol záväzok žalovaných, aby žalobcovi spoločne a nerozdielne zaplatili zmenkovú sumu vo výške 203.000,- Eur s úrokom vo výške 6 % ročne z nej od 02.06.2014 do zaplatenia, zmenkovú odmenu vo výške 676,67 Eur a náhradu trov konania vo výške 12.220,50 Eur. Námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu podali žalovaní samostatne, pričom po obsahovej stránke boli odôvodnené rovnako. Argumentácia uvedená v námietkach sa týkala skutočnosti, že im súd nepredložil kópiu vyplnenej zmenky, aby mohli zistiť, či má všetky náležitosti a či je vyplnená správne, čím im bolo znemožnené uplatniť všetky argumenty. Predovšetkým namietali formuláciu platobného miesta formou domicilátu u veriteľa, nakoľko sa osoba veriteľa zmenila. Rovnako namietali neplatnosť Dohody o vydaní a vyplnení blankozmenky z dňa 18.08.2011 (ďalej len „Dohoda“) z dôvodu neurčitosti v súvislosti s právom vyplniť údaje o výške sumy a splatnosti, pričom v nej malo chýbať určenie časového horizontu, do kedy

od porušenia povinnosti má byť blankozmenka vyplnená, čím umožňovala majiteľovi svojoľne posúvať vyplnenie až do doby, kým bude pohľadávka premlčaná. Neurčitosť Dohody žalovaní videli aj v podmienkach stanovenia sumy, pretože z nej nevyplývalo jednoznačne, aká výška má byť doplnená a kedy nastáva splatnosť. Podľa žalovaných vzhľadom na tieto argumenty blankozmenka nemohla byť vyplnená podľa Dohody, v dôsledku čoho považovali podstatné náležitosti zmenky za absentujúce. Nakoľko bolo zmenkou zabezpečených viacero záväzkov, neurčitosť Dohody videli aj v tom, že čas ich plnenia mohol byť rôzny. Podľa žalovaných zo zmenky nebolo zrejmé, aký typ pohľadávky a v akej výške si žalobca vyplnením sumy 203.000,- Eur uplatnil, pretože kontokorentný úver bol vo výške 190.000,- Eur, pričom žalovaný 1/ ho čiastočne splnil a vo výzve žalobca uviedol pohľadávku 271.383,56 Eur. Poukázali aj na to, že žalobca nie je osobou uvedenou na zmenke a aj keď sa zlúčením stal majiteľom zmenky, svoje právo nepretržitým radom indosamentov nepreukázal. Okrem vyššie uvedeného žalovaný 1/ vzniesol aj kauzálne námietky a ďalej zdôraznil, že suma nebola určená podľa Dohody a nebolo dojednané, akú výšku, resp. do akej výšky je veriteľ oprávnený túto doplniť. Žalovaný 2/ vyjadril svoj nesúhlas s výrokom zmenkového platobného rozkazu, ktorým boli so žalovaným 1/ zaviazaní na plnenie spoločne a nerozdielne.

2. Súd prvej inštancie v prvom rade posúdil náležitosti zmenky v zmysle ust. § 75 zákona č. 191/1950 Zb. zmenkového a šekového (ďalej len „zmenkový zákon“) a skonštatoval, že zmenka obsahuje všetky náležitosti. Pod pojem náležitosti vlastnej zmenky spadá označenie, že ide o zmenku, pojaté do vlastného textu listiny a vyjadrené v jazyku, v ktorom je táto listina spísaná, bezpodmienečný sľub zaplatiť určitú peňažnú sumu, údaj zročnosti, údaj miesta, kde sa má platiť, meno toho, komu alebo na rad koho sa má platiť, dátum a miesto vystavenia zmenky a podpis vystaviteľa. Súd prvej inštancie uviedol, že z pohľadu formálnej platnosti zmenky je rozhodujúce jedine to, či listina obsahuje všetky vyžadované náležitosti alebo nie. Podľa súdu prvej inštancie nemožno považovať zmenku za neplatnú pre absenciu zmenkovej sumy, dátumu splatnosti a miesta platenia, ak zmenka tieto údaje obsahuje, len preto, že ich dlžníci považujú za nesprávne. Dohodu v spôsobe určenia výpočtu zmenkovej sumy posúdil súd prvej inštancie za dostatočne určitú. Za určitý považoval súd prvej inštancie aj moment oprávnenia veriteľa vyplniť zmenku v prípade, ak zabezpečený záväzok nebude splnený riadne a včas. Predmetný záväzok vyplýval zo zmluvy o úvere medzi žalobcom a žalovaným 1/, pričom bol tvorený istinou, úrokom z úveru, poplatkov a v prípade omeškania aj z úrokov z omeškania. Rovnako zo zmluvy o úvere vyplývala aj splatnosť tohto záväzku.

3. S námietkou o neplatnosti Dohody z dôvodu absencie dojednania doby, do kedy má veriteľ povinnosť chýbajúce údaje v blankozmenke vyplniť, sa súd prvej inštancie vysporiadal tak, že záleží len na vôli zmluvných strán, akým spôsobom si podmienky vyplnenia upravujú. Pokiaľ majiteľ udelené oprávnenie využil po viac než roku od uplynutia konečnej splatnosti úveru, dojednané podmienky neporušil. Výška zmenkovej sumy síce bola žalovaným spochybnená, avšak na podporu svojho tvrdenia neuviedli žiadne skutočnosti, ani nepredložili dôkazy, ktorými by sa preukázalo, že záväzok žalovaného 1/ zo zmluvy o úvere (nesplatený úver s príslušenstvom) bol ku dňu splatnosti zmenky nižší, než je zmenková suma. Nepreukázali ani tvrdenie, že žalovaný 1/ časť dlhu splatil.

4. Kauzálne námietky boli zo strany žalovaného 1/ podľa súdu prvej inštancie formulované len všeobecne bez akýchkoľvek konkrétnych skutočností, preto nemohli pred súdom obstáť. Okrem iného žalovaní nespochybnili žalobcom označený kauzálny vzťah medzi zmenkou a zmluvou o úvere. Nesúhlas žalovaného 2/ o záväzku na plnenie spoločne a nerozdielne súd prvej inštancie neuznal s ohľadom na znenie ust. § 47 ods. 1 zmenkového zákona, podľa ktorého všetci, kto zmenku vystavili, prijali, indosovali alebo sa za ňu zaručili, sú zaviazaní majiteľovi rukou spoločnou a nerozdielnou. Záväzok zmenkového ručiteľa nie je akcesorický k záväzku avaláta, ale majiteľ zmenky môže žiadať zaplatenie aj od ručiteľa samotného, bez toho, aby plnenie požadoval od vystaviteľa (ust. § 47 ods. 2 zmenkového zákona).

5. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie považoval zmenkový záväzok za nesporný, a to aj s prihliadnutím na to, že v konaní nedošlo k preukázaniu dôvodov uvedených v námietkach, na základe ktorých by žalovaní nemali povinnosť zmenku zaplatiť, preto ponechal súd zmenkový platobný rozkaz v platnosti.

6. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného 2/, napadnutým rozsudkom zo dňa 7. septembra 2016, č. k. 3CoZm/5/2016-130, rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa žalovaného 2/ potvrdil s tým, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa

po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie s týmto v celom rozsahu stotožnil a skonštatoval, že sa súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal so všetkými námietkami žalovaného 2/. Vzhľadom na zásadu hospodárnosti odvolací súd nepovažoval za potrebné tieto dôvody opakovať, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa žalovaného 2/ v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. S poukazom na znenie ust. § 119 ods. 3 O. s. p. odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalovaného 2/, že mu súd prvej inštancie odňal možnosť konať pred súdom tým, že prejednal a rozhodol vec v jeho neprítomnosti, aj napriek jeho ospravedlneniu neúčasti na pojednávaní určenom na deň 03.11.2015 doloženým potvrdením o dočasnej pracovnej neschopnosti. Za základ neuznania ospravedlnenia odvolací súd považoval skutočnosť, že podľa ust. § 119 ods. 3 O. s. p. má takéto ospravedlnenie účastníka s ohľadom na jeho zdravotný stav spolu so žiadosťou o odročenie pojednávania obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára o nemožnosti účasti na pojednávaní.

7. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ešte zdôraznil, že na predmetnom pojednávaní žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti a všetky potrebné doklady ako aj Dohoda, ktorú žalobca na pojednávaní súdu predložil, museli byť žalovanému 2/ známe už z doručenia zmenkového platobného rozkazu. V závere odvolací súd uviedol, že podľa jeho názoru žalovaný 2/ mal aj napriek jeho neprítomnosti na pojednávaní možnosť predložiť všetky potrebné doklady ako aj oboznámiť sa so všetkými dôkazmi a vyjadriť sa k nim.

8. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný 2/ (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ poukázal na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia iba stručne skonštatoval, že podmienky zakotvené v ust. § 101 ods. 2 O. s. p. boli splnené a následne uviedol, že sa dodatočne preukázalo doručenie ospravedlnenia žalovaného 2/ s návrhom na odročenie pojednávania súdu ešte pred začatím pojednávania. V dovolaní žalovaný 2/ zdôraznil, že sa s jeho žiadosťou o odročenie pojednávania súd prvej inštancie na predmetnom pojednávaní vôbec nezaoberal a ani žiadny spôsobom o nej nerozhodol. Podľa dovolateľa sa s touto jeho žiadosťou nezaoberal ani odvolací súd. V rámci svojho dovolania žalovaný 2/ upriamil pozornosť na existujúcu judikatúru, a to na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/211/2013, uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 13/2012, sp. zn. PL. ÚS 43/95, R 31/1995, uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Obdo/11/2009, R 60/2008. Vzhľadom na uvedené má dovolateľ za to, že mu bolo súdom prvej inštancie a následne aj odvolacím súdom nesprávnym procesným postupom znemožnené uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. K dovolaniu žalovaného 2/ sa vyjadril žalobca s tým, že podľa jeho názoru mal žalovaný 2/ oznámiť súdu práceneschopnosť telefonicky alebo mailom ešte dňa 02.11.2015, poprípade aj ráno dňa 03.11.2015, nakoľko sa pojednávanie začínalo až o 10:15 hod. Žalobca poukázal na to, že v žiadosti o odročenie pojednávania sa nenachádza dátum, kedy sa o dôvode na odročenie dozvedel a ani zákonom požadované vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka tomuto neumožňuje účasť na pojednávaní. Na základe uvedeného žalobca skonštatoval, že z podania žalovaného 2/ nebolo zrejmé, že nebol schopný zúčastniť sa pojednávania bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu. Pre doplnenie žalobca zdôraznil, že na pojednávaní neuviedol žiadne nové skutočnosti a len poukázal na dovtedajšie písomné vyjadrenia a podklady, ktoré mal žalovaný 2/ k dispozícii ešte pred pojednávaním. Žalobca má za to, že odvolací súd sa náležitým spôsobom vysporiadal so žiadosťou žalovaného 2/ o odročenie pojednávania a judikatúra, na ktorú žalovaný 2/ v dovolaní poukázal, je neaktuálna s prihliadnutím na novelu Občianskeho súdneho poriadku, zákon č. 388/2011 Z. z. Vzhľadom na uvedené, žalobca skonštatoval účelovosť podaného dovolania s cieľom žalovaného 2/ spôsobiť ďalšie prieťahy v konaní a oddialiť povinnosť plniť splatný záväzok.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný 2/ v súlade s ust. § 429 ods. 2 písm. a/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 2/ je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.).

11. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

12. Podľa ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

14. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už res iudicata, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

15. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

16. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

17. Dovolanie v Civilnom sporovom poriadku prešlo zásadnou koncepčnou zmenou. Je koncipované, ako mimoriadny opravný prostriedok sporovej strany. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť: a/ Náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných pochybení.

b/ Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Dlhodobou je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok napĺňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1346).

18. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

19. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

20. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

21. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa

všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

23. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

24. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ za vadu konania, ktorou mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že podľa neho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., považuje to, že súd prvej inštalácie aj napriek doručeniu návrhu žalovaného 2/ na odročenie pojednávania zo závažných zdravotných dôvodov ešte pred začatím pojednávania nariadeného na deň 03.11.2015 o 10:15 rozhodol bez prítomnosti účastníkov, pričom v samotnom rozhodnutí sa súd prvej inštalácie týmto návrhom na odročenie nezaoberal a ani o ňom nerozhodol. Podľa žalovaného 2/ sa s touto skutočnosťou nevysporiadal ani odvolací súd.

25. K argumentácii žalovaného 2/, že sa súd prvej inštalácie na pojednávaní nariadenom na deň 03.11.2015 o 10:15 s jeho ospravedlnotením spolu so žiadosťou o odročenie pojednávania vôbec nezaoberal, dovolací súd uvádza, že potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti bolo vystavené 02.11.2015 a v rovnaký deň žalovaný 2/ svoje ospravedlnenie z účasti na pojednávaní spolu so žiadosťou o odročenie pojednávania dal aj na poštovú prepravu. Skutočnosť, že ospravedlnenie bude na súd doručené ešte pred začatím pojednávania, bola otázkou náhody. Z obsahu spisu má dovolací súd za preukázané, že doručenie ospravedlnenia na súd bolo 03.11.2015 v čase 10:10. To znamená, že do podateľne súdu prvej inštalácie bolo toto ospravedlnenie doručené iba o 5 minút skôr ako sa malo začať pojednávanie. Vzhľadom na uvedené okolnosti, nebolo možné, aby sa zákonný sudca mohol s takýmto ospravedlnotením spolu so žiadosťou o odročenie pojednávania oboznámiť ešte pred začatím pojednávania a následne sa s ním zaoberať na predmetnom pojednávaní. Prílohou tohto ospravedlnenia bola výlučne fotokópia potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti. Inými slovami žalovaný 2/ v odvolaní ani v dovolaní nenamietal, že by jeho ospravedlnenie spolu so žiadosťou o odročenie pojednávania okrem potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti obsahovalo aj vyjadrenie ošetrujúceho lekára.

26. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že síce súd prvej inštalácie iba stroho konštatoval dodatočné preukázanie doručenia ospravedlnenia žalovaného 2/ s návrhom na odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov tesne pred začatím pojednávania, avšak odvolací súd sa touto skutočnosťou náležite vysporiadal, a odkázal pri tom na ust. § 119 ods. 1 a 3 O. s. p.

27. Podľa ust. § 119 ods. 1 O. s. p. sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

28. Ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrujúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrujúceho lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania. (ust. § 119 ods. 3 O. s. p.)

29. Dovolací súd zdôrazňuje, že ust. § 119 O. s. p. bolo zákonom č. 388/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony účinným odo dňa 01.01.2012, novelizované. Znenie ust. § 119 ods. 1 a 3 O. s. p. účinné v čase rozhodovania súdu prvej inštalácie vo svojom rozhodnutí obsahoval aj odvolací súd.

30. Napriek názoru dovolateľa, že je dostatočným dôvodom na odročenie pojednávania potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti, dovolací súd rovnako ako odvolací súd upriamuje pozornosť na znenie ust. § 119 ods. 3, podľa ktorého ... návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj

vyjadrenie ošetrojúceho lekára ... Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že vyjadrenie ošetrojúceho lekára, z ktorého má byť zrejmé, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania, predstavuje zákonom vyžadovanú podmienku pre prípad vyhovenia návrhu účastníka na odročenie pojednávania s prihliadnutím na jeho zdravotný stav.

31. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie sa podrobne a náležite vysporial so všetkými námietkami žalovaných uplatnených proti zmenkovému platobnému rozkazu. Odvolací súd skonštatoval, že sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v súvislosti s námietkami žalovaných proti zmenkovému platobnému rozkazu, pričom namietané odňatie možnosti konať pred súdom žalovaným odvolací súd nezistil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil.

32. Dovolací súd oboznámením sa s dovolacím dôvodom dospel k záveru, že procesným postupom súdu prvej inštancie ani odvolacieho súdu spočívajúcim v tom, že vyniesol rozsudok v neprítomnosti žalovaného 2/, a to aj napriek jeho ospravedlneniu z dôvodu dočasnej práceneschopnosti a návrhom na odročenie pojednávania, nedošlo v odvolacom konaní k vade, ktorá by znemožnila žalovanému 2/ realizovať jeho práva, tzn. nedošlo na strane žalovaného k porušeniu práva na spravodlivý proces.

33. Na základe týchto dôvodov dospel najvyšší súd k názoru, že dovolanie žalovaného, v ktorom namietal, že na pojednávaní konanom dňa 03.11.2015 sa súd prvej inštancie s jeho žiadosťou o odročenie pojednávania vôbec nezaoberal ani žiadnym spôsobom o nej nerozhodol, pričom s touto skutočnosťou sa nevysporiadal ani odvolací súd, nie je podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. procesne prípustné, a preto jeho dovolanie odmietol, podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p.

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.